

Недавна посета папе Бенедикта XVI Хрватској [\[1\]](#) [\[2\]](#) је изазвала различите реакције у Србији. Те реакције су се углавном тичале другог светског рата, и политике римокатоличке цркве у НДХ према православном српском живљу, као и умешаност надбискупа (касније кардинала) Степинца у те догађаје, који је беатификован упркос разлозима против. О свему томе је доста речено од стране знатно стручнијих људи него што је аутор овог текста. Нажалост, претерана везаност за историјске догађаје повезане са нашим народом је онемогућила многе да сагледају чин саме посете, на шта она личи и како та посета показује више него жалосно стање тзв. „западног хришћанства“. Суштина те посете није у Хрватској и Хрватима, ни у историји Балкана, нити у Србији и Србима, него симболичко показивање правог стања духа хришћанства на Западу.

Папа је несумњиво вођа највеће хришћанске верске организације на свету, са убедљиво највише верника, али која је сврха имати милионе верника, ако је сама та вера обесмишљена?

Наиме, да се приметити потпуно обездуховљена и посветовљена (профанисана) природа тог догађаја као и садашње РКЦ. Свако ко је барем мало посматрао догађај у Загребу је могао приметити да он има више везе са рок концертном, или доласком неке филмске звезде, него са доласком некога ко би требао да буде духовни вођа, и то не било који духовни вођа, него онај који се позива на хришћанско наслеђе. Да ли смо видели рок концерт или верску службу? Служба на бини, постављена на тргу бана Јелачића је деловала више као музички „хепенинг“, него као верски догађај, све са скандирањем, транспарентима, навијачким духом и сл. Све то указује, да суштински нема разлике између концерта Елтона Џона, Лејди Гаге, скупа неке политичке партије и посете папе. Овде изгледа да је избрисана граница између световног и духовног, на штету духовног; боље речено духовно је посветовљено, тј. профанизовано. Заиста се чини да је овде више на делу „хепенинг“, него верски догађај. Овде папа више није само вођа верске организације, него такође и суперстар, политички лидер, вођа навијача, монарх... све у једном. Да ли се овде ради о идолизовању једне особе, која је пре свега

људско биће?

Ствар је што већина тих тенденција и проблема управо има корене не у самом Православљу, већ управо на Западу одакле су и увезене.

Занимљива је и папина миса на загребачком хиподрому [3] [4]. Поставља се питање, да ли је хиподром свето тло? Зашто би неко вршио мису на хиподрому, а не у храму, нарочито кад постоје храмови? Да ли по истом начелу може да се служи миса и по плажама, јавним кућама или депонијама? Која је онда сврха храмова? Овако сам догађај мање личи на верску службу, а више на „Егзит“ фестивал са римокатоличким лицем. Оно што се могло видети личи на скоро потпуну духовну пустош и фарсу. Изгледа да је у РКЦ световно постало духовно, а духовно световно, а овакви догађаји то показују на најбољи начин.

Такође се треба подсетити скоро надреалне сцене папе у блиндираном и застакљеном возилу, који пролази кроз масу верника. Овим се скоро на симболичан начин показује отуђеност верског поглавара од верника, и отуђеност функције коју обавља. Шта дакле првенствено показује овај догађај? Он показује на леп и симболичан начин све већу обездуховљеност и бесмисао хришћанства на западу, које се све више своди на лекције из доброг владања, на „хепенинге“ и које све више губи своје духовне и предањске основе. Папа је несумњиво вођа највеће хришћанске верске организације на свету, са убедљиво највише верника, али која је сврха имати милионе верника, ако је сама та вера обесмишљена? Која је сврха имати најмоћнију цркву, када та црква више није Црква у правом смислу те речи? Која је сврха имати материјалну моћ и популарност кад суштина те вере није материјална моћ и популарност? Такође не треба заборавити да је папа, поред тога што је верски вођа, такође владар државе – Ватикана. У прошлости папе су владале знатно већом територијом, која је заузимала знатне делове територије Италије, и која је чак имала знатну војну силу. Све ово указује на мешање световне и духовне власти, као и световне и духовне моћи у РКЦ, које има историјске корене који сежу знатно у прошлост, и није последица савременог доба или околности. Папа је, дакле,

Папина посета Хрватској и њена суштина

Пише: Петар Анђелковић
среда, 08 јун 2011 13:51

верски поглавар и политичар (политичар у смислу световног владара државе), истовремено духовни и световни вођа.

Такође, треба још приметити да наступи папе и великодостојника РКЦ све више и више личе на протестантске верске скупове из САД, како у самој служби, тако и по понашању верника. Ово не треба да чуди, јер је протестантизам (са свим својим сектама) настао управо из римокатоличанства, који је радикализовао овоземаљске склоности које су постојале у РКЦ до неслућених висина. Зар није необично да је управо на латинском римокатоличком Западу (страни света где Сунце залази) настала јединствена безбожничка и материјалистичка цивилизација, каква никад није раније постојала у историји човечанства? Ствари наведене горе само приказују логички развој РКЦ, од њеног одвајања од наслеђа Цркве до галопирања ка потпуном посветовљењу и ништавилу. Од када је Римски архиепископ узео себи за право да се постави изнад светог предања јединствене апостолске Цркве, и да га мења и прилагођава по свом нахођењу и да своју личну вољу постави као извор ауторитета; било је само питање времена када ће неко ту логику применити на обичне вернике, где сваки појединац може да постане мали папа и да мења учење Цркве и тумачи св. Писмо по личном нахођењу, тако стварајући протестантизам. А од такве личне верске самовоље, до потпуног одбацивања самог Бога, и препуштања потпуној себичности и цинизму мали је корак. И тако на крају добијамо савременог човека Запада, кога критикује та иста РКЦ чијем је настанку кумовала.

Већина оних који замерају СПЦ на дијалогу и сарадњи са РКЦ, полазе од НДХ, Степинца и усташког геноцида.

Ово нас опет враћа на нас. Да се не лажемо, у православној Цркви такође постоје сличне тенденције, као и да у њој има доста знатних проблема и противречности, од којих је велик број познат већини. Ствар је што већина тих тенденција и проблема управо има корене не у самом Православљу, већ управо на Западу одакле су и увезене. За разлику од РКЦ, православни верници још увек имају живо наслеђе које могу да бране.

Пише: Петар Анђелковић
среда, 08 јун 2011 13:51

Велик број православних верника и богослова се обликовао под утицајем савремене западне културе, као и под утицајем католичких и протестантских верских начела која су популаризована кроз савремене медије, а које су многи православни верници упили као своје и универзално хришћанске. И код нас се јављају гласови да се Црква „осавремени“, и да буде у складу са „захтевима времена“. Ти гласови управо представљају бркање световног и духовног (споменутог раније), и желе да духовном просуђују по мери световног. Те две ствари нису исте. Покушај РКЦ да се меша у домен световног и да световном влада са позиција духовног, као и бркање та два домена је изазвало реакцију негирања свега духовног на Западу. Уосталом куда сви ти „пријатељски савети“ Православљу воде, управо видимо на теми овог текста, у какву фарсу и циркус све то пада.

Већина оних који замерају СПЦ на дијалогу и сарадњи са РКЦ, полазе од НДХ, Степинца и усташког геноцида. Да никад није било НДХ, усташа и Степинца какав би став онда ти критичари имали? Постоје и други, верски битнији разлози. Наиме, на већ споменутом линку [\[5\]](#), бискуп крчки Валтер Жупан у поздравном говору папи тврди да су Хрвати „постали предзиђе кршћанства у овом дијелу свијета“. Из овога онда следи, да хришћански православни народи источно од тог „предзиђа хришћанства“ нису хришћани, јер ако православни народи јесу хришћански, онда Хрвати не могу бити „предзиђе хришћанства“. Која је сврха било каквог међуверског „дијалога“ са таквом институцијом и њеним поглаварима, јер дијалог подразумева равноправност? Такве изјаве противрече са другим изјавама РКЦ и говоре о дволичности. Православна и римокатоличка црква су биле много ближе у сваком погледу у 15. веку, него сада, када је РКЦ постала ово шта је постала. Ако у доба св.Марка Ефешког није могло кроз дијалог са РКЦ ништа да се постигне, зашто би се то могло са садашњом РКЦ која се више него икад удаљила од Православља, нарочито после првог и другог Ватиканског концила? Неки гласови у Православљу указују на заједнички проблем који делимо са РКЦ око кризе вере и морала на Западу и код нас. Постоји питање, да ли је та криза настала изворно у православном или католичко-протестантском Западу? Као што се да видети та духовна криза је код нас увезена управо са Запада, а духовност Запада је образована унутар римокатоличке зоне утицаја. Уколико ту кризу посматрамо као болест духа, а РКЦ видимо као врховни узрок те кризе, која је онда сврха сарадње са извором кризе, ради њеног решавања, нарочито ако тај извор жели да себе наметне као вођу? У ком правцу такав вођа може да води? Покушај везивања Православља за умирућу и обесмишљену РКЦ, наличи везивању малог и несигурног али пловећег чамца, за велики, блистави али тонући Титаник. Тако и манифестација у Загребу није призор моћи и величине РКЦ, него

Папина посета Хрватској и њена суштина

Пише: Петар Анђелковић
среда, 08 јун 2011 13:51

њеног потпуног бесмисла и незнања. „Духовно испуњење“ које могу да тврде верници РКЦ, присутни на том догађају у Загребу могли су да доживе и на рок концерту, страначком скупу или фудбалској утакмици.

---

[1] <http://www.voanews.com/croatian/news/Papa-Benedikt-XVI-zavrio-slubeni-posjet-Hrvatskoj-koji-je-imao-i-pastoralni-i-dravniki-karakter-123195843.html>

[2] <http://www.poslovnipuls.com/2011/06/06/papa-benedikt-hrvatska-htv/>

[3] <http://dalje.com/hr-hrvatska/papa-na-hipodromu--dragi-roditelji-vedite-djecu-u-zivot-crkve/362518>

[4] <http://www.vesti-online.com/Vesti/Ex-YU/141967/Papa-na-zagrebackom-hipodromu>

[5] <http://dalje.com/hr-hrvatska/papa-na-hipodromu--dragi-roditelji-vedite-djecu-u-zivot-crkve/362518>